

Arrest

nr. 154 293 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2009 diene de verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Tirana een visumaanvraag type C in om hun familie te bezoeken. Op 31 maart 2009 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag.

1.2. De verzoekende partijen komen op 25 augustus 2011 België binnen en vragen op 29 augustus 2011 asiel aan. Op 21 december 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 januari 2012 diene de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 29 maart 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 12 juli 2012 diene de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoekende partijen tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze zaak is gekend onder het nr. 136 247.

1.5. Op 19 augustus 2013 diene de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 19 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 28 januari 2014 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2011 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands zouden leren en spreken, werkbereid zouden zijn en zicht op werk zouden hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkenen kregen meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij zich in illegaal verblijf genesteld hebben, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven zijn het de ouders die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf. Enig nadeel dat de kinderen van een terugkeer zouden ondervinden dient dan ook volledig aan de ouders toegeschreven te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 21.12.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een tweede asielaanvraag werd op eenzelfde wijze afgesloten op 20.03.2012, Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer vier maanden voor de eerste en twee maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en fysieke integriteit indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en fysieke integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkenen geen persoonlijk bewijs dat hun leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

*Wat de bewering betreft als zouden zij geen banden hebben met het thuisland: betrokkenen verbleven immers ruim 40 jaar in Albanië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.
(...)"*

1.6. Op 19 december 2013 wordt de verzoekende partijen tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing die op 28 januari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. De beslissingen, die op gelijkaardige motieven zijn gesteund, zijn als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, hem betekend op 28.06.2013.

Betrokkene heeft na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 12.08.2013.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat de verzoekende partijen niet aantonen dat de bestreden beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandeld. Aan beide beslissingen liggen immers verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag. Aangezien de verzoekende partijen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt in het verzoekschrift eerst vermeld hebben, wordt het beroep volgens de verwerende partij geacht gericht te zijn tegen deze beslissing en is het beroep onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

3.2. De advocaat van de verzoekende partijen, ter zitting gevraagd naar haar standpunt hierover, verwijst naar het verzoekschrift en stelt dat de bestreden inreisverboden het *accessorium* zijn van de eerste bestreden beslissing en dus wel degelijk samen met deze laatste beslissing kunnen worden aangevochten.

3.3.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling vereist dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Te dezen vragen de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 19 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden van dezelfde datum. Zij geven in het verzoekschrift evenwel geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

De Raad is van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De bestreden inreisverboden werden afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit eerder gegeven bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De vaststelling dat pas nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen zou zijn vastgesteld dat de verzoekende partijen geen gevolg hadden gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten brengt niet met zich dat de bestreden inreisverboden als een *accessorium* van de eerste bestreden beslissing dienen te worden beschouwd is dus niet van aard om enige verknochtheid aan te tonen. De bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

3.3.2. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partijen vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens, *10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Niettegenstaande de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat het beroep enkel onvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing, dient *in casu* te worden geopteerd voor de onvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft. De bestreden inreisverboden vertonen immers, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting ook beaamt, een

groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, wat gelet op het bepaalde in de artikelen 1, 8°, en 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan (*in casu* 28 januari 2014) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied van het Rijk en evenmin kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels het huidige verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, wat maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen hebben.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en de derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissingen zijn.

3.3.3. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

4. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de bestreden inreisverboden

4.1.1. Het eerste onderdeel van het enig middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing en is, gelet op het gestelde in punt 3.3.3., onontvankelijk.

4.1.2. In het tweede onderdeel van het enig middel, dat betrekking heeft op de bestreden inreisverboden, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middelonderdeel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers wensen dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekers.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoekers niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van betekend op 28.06.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekers stellen vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekers de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…)

De verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift tot slot een middel tegen de beslissingen houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Hierbij werd reeds aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod. Ondergeschikt, in zoverre uw Raad zou oordelen dat het beroep hiertegen toch onontvankelijk is, laat verweerder het volgende gelden.

Verweerder merkt vooreerst op dat de beslissingen dd. 19.12.2013 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) afzonderlijke en zelfstandige beslissingen uitmaken, met een eigen rechtsgrond en eigen motivering in feite. Deze beslissingen zijn geenszins loutere gevolgbeslissingen van de onontvankelijkheidsbeslissing.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen (zie naar analogie R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013).

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet ernstig, en kunnen niet worden aangenomen.

Terwijl verweerder voorts laat gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissingen ten onrechte niet zouden mededelen waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. De verzoekende partij meent dat quasi automatisch een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie rekening diende te houden met alle omstandigheden, dewelke haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van de bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem/haar betekend op 28.06.2013.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bovendien uitdrukkelijk werd opgemerkt dat door de verzoekende partij sedert het voormelde bevel nog steeds geen stappen werden ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In casu wordt duidelijk uiteengezet om

welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Evenmin geeft zij aan met welke concrete omstandigheden de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden. Met haar louter theoretisch betoog toont verzoekende partij geen schending aan van de door haar aangehaalde artikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat haar zonder meer de maximumtermijn van 3 jaar werd opgelegd, merkt verweerder nog op de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verder dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissingen wel degelijk afdoende wordt gemotiveerd nopens de concrete situatie van de verzoekende partij, met uitdrukkelijke verwijzing naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Ten overvloede merkt verweerder nog op dat het de verzoekende partij vrijstaat om op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen, dit in toepassing van de vigerende wettelijke bepalingen. De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de inreisverboden (bijlage 13sexies) op kennelijk onredelijke wijze zouden zijn genomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partijen "een inreisverbod voor 3 jaar (wordt) opgelegd" omdat zij "geen gevolg (hebben) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.02.2013, (...) (hen) betekend op 28.06.2013" en zij "na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (hebben) ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten" en daarenboven "een aanvraag 9bis (hebben) ingediend op 12.08.2013". Gelet op deze motivering kunnen de verzoekende partijen niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom hen een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd of dat niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van de inreisverboden. Evenmin kunnen zij dienstig voorhouden dat enkel wordt vermeld dat zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 28 juni 2013. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middelonderdeel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.3.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middelonderdeel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat hen op quasi automatische wijze een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar, zonder enig onderzoek naar hun specifieke omstandigheden. In de bestreden beslissingen wordt er evenwel verwezen naar het feit dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2013, hen betekend op 28 juni 2013, dat zij "na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (hebben) ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten" en daarenboven "een aanvraag 9bis (hebben) ingediend op 12.08.2013". De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Met hun algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar hun specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins toe te lichten, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de tweede en de derde bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de tweede en de derde bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik

gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Door zich te beperken tot de opmerking dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn genomen gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN